

KUNHUTA

ze života farnosti

Nové Město na Moravě

duben 2026

Milí farníci,

vstupujeme do největších křesťanských svátků. V liturgii budeme opět po roce naslouchat vyprávění o nejvýznamnějších meznících v dějinách spásy, o všech těch dramatických událostech v Jeruzalémě a okolí z počátku našeho letopočtu. Vyprávění o Ježíšových posledních hodinách, o jeho odsouzení, mučení a následném ukřižování. O velikosti Boží lásky a malé víře a strachu Ježíšových učedníků. A konečně o Ježíšově zmrtvýchvstání, o vítězství dobra nad zlem a života nad smrtí. Ne daleko od míst, kde k těmto událostem došlo, dnes zuří nová válka. Svět se nepoučil, zahalil se do mraku válčení a mocní lidé se pustili do dalšího krveprolití. I když žijeme v bezpečné vzdálenosti a bezprostřední nebezpečí nám nehrozí, nezbavuje nás to povinnosti modlit se a prosit

za mír. Na Blízkém Východě, na Ukrajině a všude tam, kde povstal člověk proti člověku, bratr proti bratrovi. Ať světlo zmrtvýchvstalého Krista pronikne, osvítlí a prozáří srdce těch, kteří můžou válku zvrátit, zastavit. A na přímluvu svatého Františka, jehož 800. výročí úmrtí si letos připomínáme, ať pokoj a dobro opět naplní náš svět. Pokojné a milostiplné Velikonoční svátky přeje a ze srdce Vám žehná

+ o. Miro

VYHLÁŠENÍ ROKU SVATÉHO FRANTIŠKA

Papež Lev vyhlásil Rok svatého Františka u příležitosti 800. výročí úmrtí svätce z Assisi. Od 10. ledna 2026 do 10. ledna 2027 jsou věřící vyzváni, aby se po vzoru svatého Františka stali vzorem svätého života a šířili Boží pokoj. Apoštolská penitenciárie pro tento rok uděluje mimořádné odpustky.

„Na počátku svého života podle evangelia uslyšel František povolání: „Pán mi zjevil, abychom používali tento pozdrav: »Pán ti dej svůj pokoj,«“ píše papež v dopise generálním ministrům františkánských řádů. A pokračuje: „Těmito stručnými slovy předává svým bratřím a všem věřícím vnitřní úžas, jež evangelium vneslo do jeho života: pokoj je souhrnem všech Božích darů, darem, který sestupuje z výšin. Jak iluzorní by bylo myslet si, že jej lze vybudovat pouze lidskými silami! A přesto je to aktivní dar, který je třeba přijímat a žít každý den.“

Papež také věřícím předal modlitbu k svätému Františkovi (dostupná na vytištěných kartičkách v našem kostele, případně na odkazu zdroje uvedeném níže).

Srdečně zveme všechny věřící, aby se aktivně zúčastnili tohoto mimořádného jubilea. Kéž nás inspiruje příklad svätého Františka, který následoval Krista a stal se chudým a pokorným, a kéž naše srdce naplňuje autentická křesťanská láska k bližním a upřímná touha po shodě a míru mezi národy.

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY

Plnomocné odpustky, které lze uplatnit také za duše v očistci, se udělují za obvyklých podmínek (svátostná zpověď, přijímání eucharistie a modlitba podle úmyslů Svätého otce):

1) členům: františkánských rodin prvního, druhého a třetího řádu, regulovaného i sekulárního; institutům zasvěceného života, společností apoštolského života a veřejným nebo soukromým sdružením věřících, mužským i ženským, kteří zachovávají Řeholi svätého Františka nebo se inspirují jeho spiritualitou nebo jakoukoli formou pokračují v jeho charismatu;

2) **všem věřícím bez rozdílu**, kteří se s duší odpoutanou od hříchu zúčastní Roku svätého Františka tím, že navštíví v podobě pouti jakýkoli františkánský klášterní kostel nebo místo modlitby kdekoli na světě, které je zasvěceno svätému Františkovi nebo s ním je z jakéhokoli důvodu spojeno, a tam se budou účastnit jubilejních obřadů nebo tam stráví alespoň přiměřenou dobu ve zbožném rozjímání a budou vzývat Boha, aby se podle příkladu svätého Františka v srdcích zrodila křesťanská láska k bližním a upřímné předsevzetí ke svornosti a míru mezi národy, a zakončí to modlitbou Otče náš, Vyznáním víry a vzýváním Panny Marie, svätého Františka z Assisi, sväté Kláry a všech svätých františkánské rodiny.

Staří lidé, nemocní a ti, kteří se o ně starají, a všichni, kteří z vážných důvodů nemohou opustit svůj domov, mohou rovněž získat plnomocné odpustky, pokud se zříkají jakéhokoli hříchu a mají v úmyslu co nejdříve splnit tři obvyklé podmínky, pokud se duchovně připojí k oslavám jubilejního roku svätého Františka a nabídnou milosrdnému Bohu své modlitby, bolesti nebo utrpení jejich života.

Papež Lev XIV., zdroj: www.frantisek800.cz

ROZHOVOR

S otcem Mirem Kulifajem jsme hovořili o pastoraci v kanadském Halifaxu.

Otče Miro, před loňskými Vánocemi jste se společně s generálním vikářem Pavlem Kafkou vydali na téměř tři týdny do kanadského Halifaxu. Jaký byl hlavní impuls k této cestě?

Generální vikář Pavel Kafka, který se dlouhodobě zajímá o projekt s názvem „Proměna farnosti“, mě požádal, jestli

bych ho nedoprovázel za lidmi, kteří stáli u jeho vzniku, abychom se mohli podívat, jak tyto farnosti vypadají a fungují dnes.

Zmínil jste projekt Proměna farnosti. Mohl byste nám přiblížit, o čem přesně je a jaké oblasti života farnosti zahrnuje?

Proměna farnosti je původně iniciativa, dnes bych už spíše řekl organizace, která se soustředí na obnovu farností. Cílem je pomáhat farnostem – jak kněžím, tak i věřícím – posunout se od udržovacího režimu k aktivnímu misijnímu zápalu. To je rovněž podtitul stejnojmenné knihy kanadského kněze skotského původu Jamese Mallona (anglicky *Divine renovation*). Právě tato kniha dala celému hnutí název. Klade se v něm důraz na evangelizaci a vedení, ale samozřejmě a především na sílu Ducha svatého, bez kterého by veškerou snahu šlo zredukovat na motto „řídít farnost jako firmu“. Hlavním cílem je naopak vytvořit živé, rostoucí společenství, kde se lidé mohou setkat s Kristem a aktivně se do života v něm zapojovat.

Často diskutovaným tématem bývá i financování a zajištění chodu farností. Co vás v tomto ohledu v Kanadě nejvíce zaujalo nebo inspirovalo?

Tady vnímám obrovský rozdíl mezi kanadskou a českou, resp. moravskou církví. Na rozdíl od nás jsou farnosti v Kanadě, včetně platů kněží, plně financovány věřícími. Ekonomická zajištěnost umožňuje, že si mohou dovolit i zaměstnance – některé na plný, jiné na částečný úvazek. U nás se již také větší materiální sounáležitosti farníků a solidaritě – nejen s vlastní, ale i s jinými ekonomicky méně robustními farnostmi – učíme. Z toho důvodu vznikl fond PULS. V době totality, kdy kněží pobírali plat od státu, který zase „na oplátku“ nad církví uplatňoval kontrolu, jsme si tak nějak zvykli, že přítomnost kněze ve farnosti je něco samozřejmého. Něco, na co má farnost právo a co jí v podstatě nic nestojí. Kanadská církev takovou „vymoženost“ nikdy nepoznala. Proto zde funguje dlouhodobá a silná ekonomická solidarita věřících s farnostmi a vůbec s celou církví.

Lidské zdroje jsou pro církev velkým bohatstvím. Jak tamní farnosti pracují s dobrovolníky a zaměstnanci? Čím vás jejich přístup oslovil?

Lidské zdroje jsou jednou z nejdůležitějších součástí celé Proměny farnosti. Z Halifaxu jsem si odnesl také utvrzení v tom, že největším „kapitálem“ farnosti ani zdaleka není osobnost a schopnosti jejího pastýře, jak by se někteří mohli domnívat. Jsou tím především samotní věřící se svými dary. Proměna farnosti podle mého nespočívá vždy nutně v nějaké reorganizaci. Je spíš v postupném, zato důsledném a vytrvalém, objevování darů, které do nás Bůh vložil. Druhým a nezbytným krokem je pak umožnit, aby tyto dary byly v maximální možné míře využity pro dobro společenství.

Ráda bych se po tématu lidských zdrojů dotkla i správy majetku. Jak se v Halifaxu starají o budovy – kostely, sály či další farní prostory?

Velké farnosti na to mají zaměstnance, technické pracovníky a údržbáře, v těch menších se musí více spolehnout na svépomoc a na dobrovolníky. Zvláště posledně jmenovaní jsou stejně jako u nás nenahraditelní všude. Pokud jde o péči o kostely, tak ve srovnání s námi mají v Kanadě jednu velikou „výhodu“. Místní církev netuší, co to znamená udržovat „památkově chráněný objekt“. Nevědí, co to vůbec je péče o historickou budovu, neznají jednání s památkáři, žádosti, razítka, schvalování... Na druhé straně se musí obejít bez dotací. Snad se nikoho nedotknu, když řeknu, že tamější kostely jsou (myšleno architektonicky) mnohdy něco jako lepenkové haly s věžičkou a křížkem. Takový kostel je možné prodat či zbourat, aniž by vám do toho příliš mluvili. Mohou z něj udělat třeba supermarket a hned vedle postavit kostel nový, podle vlastních představ a požadavků. U nás je něco takového nemyslitelné.

Na facebooku jsem zahlédla, že jste navštívili také místní veletrh pastoračních aktivit. Je něco z toho, s čím jste se tam seznámili, přenositelné k nám?

Určitě. Už jenom možnost představit aktivity a různé služby a úkoly ve farnosti všem věřícím. A nabídnout jim možnost se zapojit. Sám jsem si tohle teprve nedávno uvědomil. Máme ve farnostech různá společenství, skupinky, od květinárek po modlitby otců, které fungují dobře. Až tak dobře, že se z nich někdy – aniž by to samotní členové zamýšleli a farář si to uvědomil – stanou uzavřené společnosti. Čas od času je tedy dobré farnost na jejich existenci opět upozornit a případné zájemce do nich pozvat. Taky to mám v plánu ve své farnosti v rámci bohoslužeb udělat. Veletrh pastoračních aktivit je jen jedna z dalších možností.

Kdybyste mohl vybrat tři zajímavosti, které byste chtěl zkusit použít v našich podmínkách, co by to bylo?

I když pobyt v Halifaxu můj pohled na pastorační a evangelizační sice nijak diametrálně nezměnil, přece jen jsem si tam uvědomil, že i našim farním společenstvím by mnohdy svědčilo ještě větší zapojení do společných aktivit. Již zmiňované představení jednotlivých společenství a pozvání do nich by tedy mohlo být prvním krokem. Svědčilo by nám také víc otevřenosti a radostnosti. Jinými slovy vytvářet atmosféru přijetí i pro nepravidelné návštěvníky bohoslužeb, ne-farníky,

lidí nevěřící a hledající. To se jim v Kanadě docela daří. Věřím, že by to šlo i u nás.

A na závěr se nabízí ještě jedna otázka – chtělo se vám sem za námi zpátky, nebo byste v Kanadě ještě nějaký čas zůstal?

Řeknu to narovinu tak, jak jsem to řekl farníkům při nedělní mši po svém návratu: „Bylo tam fajn, ale už jsem se na vás fakt těšil. Třetí neděli bez vás bych už asi nedal.“ Ujištění, že vám ta „vaše“ farnost i se vším, co vás v ní někdy štve či trápí, opravdu chybí, je to nejkrásnější zjištění, které jsem si z Kanady vůbec mohl dovézt.

Děkuji za rozhovor.

Lenka Šustrová

VÝZNAMNÁ UDÁLOST: BLAHOŘEČENÍ DVOU KNĚŽÍ BRNĚNSKÉ DIECÉZE

V říjnu 2025 potvrdil papež Lev XIV. záměr blahořečení mučedníků Jana Buly a Václava Drboly. Slavnost blahořečení by se měla uskutečnit 6. června 2026 na brněnském výstavišti. Půjde o jednu z nejvýznamnějších událostí v celé novodobé historii brněnské diecéze. Beatifikační proces, který trvá přes 20 let, vyvrcholí odpolední slavnostní mší svatou. Měl by jí předsedat kardinál Michael Czerny, kanadský jezuita a brněnský rodák, za účasti několika stovek kněží z celé republiky i ze zahraničí. Liturgii doprovodí SBM – Schola brněnské mládeže.

Jan Bula a Václav Drbola. Dvě jména, která měla být zapomenuta. Díky své neústupnosti, odvaze a věrnosti pravdě si ale dva obyčejní venkovští faráři po víc než sedmdesáti letech vysloužili jedinečné místo v našich dějinách jako první blahoslavení moderní české historie.

Jejich příběh nás vrací do období těsně před a po komunistickém převratu, tedy do let těžké náboženské perzekuce totalitního režimu, který se snažil církev v tehdejší Československu podřídit státní moci. Ve vykonstruovaných procesech byli oba kněží na začátku 50. let odsouzeni k trestu smrti přesto, že se zločinů, z kterých je vinila obžaloba, nedopustili a dopustit ani nemohli. Popravou ale jejich příběh neskončil.

Oba muži se stali symbolem odporu vůči útlaku, neochvějné pevnosti hodnot, vnitřní integrity a hluboké víry. Jan Bula a Václav Drbola byli plně rehabilitováni až po roce 1989, kdy byly jejich popravy označeny za justiční vraždy. Jejich odkaz pak inspiroval věřící a vedení brněnské diecéze k zahájení snah o jejich blahořečení, ke kterému letos konečně došlo.

V čem je jejich příběh výjimečný?

Jde o první blahoslavené oběti totalitních režimů 20. století na území dnešní České republiky – oba kněží jsou prvními blahoslavenými moderní české historie (žili a zemřeli ve 20. století). Od roku 1989 jde teprve o druhý úspěšně zakončený proces blahořečení v České republice. Navíc jde dokonce o vůbec první blahořečené či svatořečené na území brněnské diecéze v celé její historii.

JAN BULA

- narozen 24. června 1920 v Lukově u Moravských Budějovic
- 29. července 1945 vysvěcen na kněze v Brně
- 1945–1951 v kněžské službě v Rokytnici nad Rokytinou, kde rozsvěcoval svou vírou a péčí o mládež životy lidí
- jeho přirozená autorita a laskavost mu získaly úctu a důvěru farníků, zatímco režim v něm viděl nebezpečí pro své plány
- 1951 nespravedlivě odsouzen k smrti ve vykonstruovaném procesu v souvislosti s tzv. babickým případem
- 20. května 1952 popraven v Jihlavě
- v roce 1990 soudně rehabilitován
- 2004 zahájení beatifikačního řízení na diecézní úrovni

VÁCLAV DRBOLA

- narozen 16. října 1912 v jihomoravských Starovičkách poblíž Hustopečí
- 5. července 1938 vysvěcen na kněze v Brně
- 1938–1950 v kněžské službě ve Slavkově u Brna, Čučicích a Bučovicích
- našel odvahu postavit se bezpráví
- 1950 knězem v Babicích
- 17. června 1951 zadržen jako podezřelý v souvislosti s tzv. babickým případem
- 3. srpna 1951 oběšen na dvoře jihlavské věznice
- v roce 1990 soudně rehabilitován
- 2011 zahájení beatifikačního řízení na diecézní úrovni

V roce 2025 papež Lev XIV. formálně potvrdil záměr blahořečení obou kněží. Církev tak oběma přiznává zásluhy a ctnosti spojené s mučednickou smrtí

VĚRNOST PRAVDĚ

SÍLA LÁSKY

MOC ODPUŠTĚNÍ

... ctnosti, které charakterizují tyto dva mučedníky komunistických procesů 50. let. Zpráva o jejich popravě měla původně sloužit k zastrašení církevní a náboženské opozice režimu, dnes naopak jejich příběh slouží jako symbol odpuštění, nezlomné odvahy a naděje.

Již od podzimu loňského roku je příprava na blahorečení v plném proudu. Na stránkách www.buladrbola.cz je možné najít podrobný životopis obou aktérů, včetně fotografií a audionahrávek jejich dopisů, přepis dopisů z cely smrti, edukační materiály pro děti a mládež, katecheze, tiskové zprávy Biskupství brněnského spolu s pastýřským listem otce biskupa Pavla, aktuality, kalendář akcí (výstavy, přednášky, duchovní obnovy, poutě, mše svaté), modlitby a mnohé jiné. Těšit se můžeme také na krátký animovaný film, jehož hlavním posláním bude přiblížit příběh Jana Buly a Václava Drboly všem lidem, nejen věřícím. Velmi důležité téma odpuštění a smíření se promítne do akcí připravovaných na květen. I naše děkanství nabízí doprovodné aktivity věnované oběma mučedníkům, mezi něž patří například křížové cesty, seminář pro katechety a lektory Vstupů do škol nebo dlouhodobá aktivizace ministrantů.

Brněnské biskupství vydalo **speciální díl videolistu diecéze AŽNAVĚKY**, věnovaný budoucím blahorečeným kněžím **Janu Bulovi a Václavu Drbolovi**, ke kterému uvádí: „*Uslyšíte rozhovory s pamětníky a s těmi, které osud obou mučedníků silně oslovil. Nabídneme pohled do zákulisí procesu blahorečení, rozhovor s oběma našimi biskupy i praktické informace o tom, co pro vás v nejbližším půlroce (kromě samotné slavnosti blahorečení v červnu na výstavišti) chystáme.*“

(najdete na: www.biskupstvi.cz)

Zájem o slavnost blahorečení kněží Jana Buly a Václava Drboly je mimořádný. Na akci se již zaregistrovalo víc než 9 500 účastníků. Kapacita hlavního pavilonu P je tak v tuto chvíli téměř obsazena. Pro ty, kteří se zatím zaregistrovat nestihli, organizátoři v pátek 20. března nově spustili registraci do vedlejšího pavilonu Z, který nabídne další tisíce míst. V tomto pavilonu bude zajištěn přenos programu z hlavního pódia a budou tu i zóny s možností svaté zpovědi, kaple nebo stánkový prodej. Stále je rovněž možnost přihlásit se k pomoci na post dobrovolníka.

Relikviář obou mučedníků

V Tupesech u Uherského Hradiště byla koncem února odlita první část nového relikviáře Jana Buly a Václava Drboly. Jeho autorem je známý akademický sochař Otmar Oliva. Relikviář je koncipován symbolicky pro oba muže, fyzicky v něm ale budou uloženy jen ostatky Václava Drboly. Ostatky Jana Buly totiž nebyly nikdy nalezeny. Po slavnosti blahorečení bude relikviář umístěn v kostele sv. Markéty v Jaroměřicích nad Rokytnou.

Volba Jaroměřic nad Rokytnou pro umístění relikviáře není náhodná. V 50. letech 20. století zde jako farář a kaplan působili kněží Jan Podveský a Josef Valerián, kteří Jana Buly a Václava Drbolu upozorňovali na nebezpečí spojené s osobou Ladislava Malého. Následně proto byli rovněž tvrdě perzekvováni v rámci tzv. babických procesů. Kromě relikviáře by v blízkosti kostela v kapli svatého Josefa měla vzniknout i moderní interaktivní expozice, která poutníkům a turistům přiblíží životní příběh Jana Buly a Václava Drboly, i osudy dalších obětí babických procesů a širší kontext pronásledování církve v době totality.

zdroj: www.buladrbola.cz, *Jan Rec: Bula a Drbola – Nepřemožení, Terezie Breindlová (BB)*

PAPEŽ FRANTIŠEK: DARY DUCHA SVATÉHO

Další ze sedmi textů podnětných katechezí papeže Františka, které zazněly postupně při generálních audiencích roku 2014 v Římě, bude jistě prospěšný všem bez rozdílu. Kéž skrze něj Duch svatý promluví nejen k biřmovancům. ☺

O DARU RADY

7. května 2014

Ve čtení jsme slyšeli úryvek z Knihy žalmů, který říká: „Velebím Hospodina, že mi byl rádcem, k tomu mě i za noci vybízí mé nitro“ (Žl 16,7). A to je další z darů Ducha svatého, totiž *rada (consilium)*. Víme, jak důležitá je možnost spo-lehnout se v delikátních situacích na radu moudrých lidí, kteří nás mají rádi. Skrze dar rady osvěcuje sám Bůh svým Duchem naše srdce, aby nám dal pochopit, jak máme správně mluvit či jednat a kterou cestou se ubírat. Jak v nás ale tento dar působí?

Duch svatý, jakmile jej přijmeme a uhostíme ve svém srdci, nás ihned vybavuje vnímavostí k svému hlasu a usměřňuje naše myšlenky, cítění a úmysly podle Bo-žího srdce. Současně nás stále více nabádá, abychom svůj vnitřní zrak obrátili k Ježíši jakožto vzoru našeho způsobu jednání a vztahování k Bohu Otci a brat-řím. Rada je tedy dar, kterým Duch svatý *uschopňuje naše svědomí učinit konkrétní rozhodnutí ve společenství s Bohem* podle Ježíšovy logiky a jeho evangelia. Takto nám Duch svatý dává vnitřně růst, umožňuje nám růst pozitivně a ve spo-lečenství a pomáhá nám nepropadnout egoismu a vlastnímu způsobu vidění věcí. Duch nám tak pomáhá růst a také žít ve sdílení.

Podstatnou podmínkou uchování tohoto daru je modlitba. K tématu modlitby se stále vracíme. Modlitba je velmi důležitá. Modlit se modlitby, které známe od dětství, ale modlit se také vlastními slovy. Prosit Pána: „Pomoz mi, Pane, po-rad' mi, co mám nyní dělat.“ Modlitbou vytváříme prostor pro příchod Ducha, aby nám v oné chvíli pomohl, poradil v tom, co máme konat. Nikdy nezapomí-nejme na modlitbu. Nikdo si nevšimne, když se modlíme v autobuse, na ulici, když se modlíme mlčky srdcem. Využijme těchto chvil k modlitbě a prosme, aby nám Duch udělil dar rady.

V důvěrném kontaktu s Bohem a nasloucháním jeho Slovu postupně odkládáme svoji osobní logiku, diktovanou nezřídka uzavřeností, předsudky a ambicemi, a učíme se naopak klást Pánu otázky: Jaká je tvoje vůle? Co se líbí tobě? Takto v nás uzrává *hluboký, takřka přirozený souzvuk* v Duchu, a zakoušíme, jak prav-divá jsou Ježíšova slova z Matoušova evangelia: „Nedělejte si starosti, jak nebo co máte mluvit, protože v tu chvíli vám bude dáno, co máte mluvit“ (Mt 10,19n). Duch svatý nám radí, ale my musíme dát Duchu prostor, aby nám mohl poradit. A dát mu prostor znamená modlit se, aby přicházel a stále nám pomáhal.

Jako všechny ostatní dary Ducha je také rada pokladem *celého křesťanského spo-lečenství*. Pán k nám promlouvá nejenom ve skrytu srdce, ale také skrze hlas a svědectví bratří. Je to opravdu velký dar, můžeme-li se setkat s muži a ženami víry, kteří nám v důležitých a komplikovaných životních situacích pomohou osví-tit naše srdce, abychom rozpoznali Pánovu vůli!

Vzpomínám si, že jsem jednou v mariánské svatyni Luján seděl ve zpovědnici, před níž se táhla dlouhá fronta. Stál tam také jeden úplně moderní hoch s náušnicemi, tetováním a podobnými věcmi... Přišel mi říct, co se mu přihodilo. Šlo o velký, obtížný problém. A řekl mi: „Vyprávěl jsem to svojí mámě a ta mi řekla: „Jdi k Matce Boží a ona ti poví, co máš dělat.““ Ano, to byla žena, která měla dar rady. Nevěděla, jak synův problém vyřešit, ale ukázala mu správnou cestu: „Jdi za Matkou Boží a ona ti poví.“ Toto je dar rady. Ona pokorná a prostá žena dala synovi tu nejopravdovější radu. A ten hoch mi pak řekl: „Hleděl jsem na Matku Boží a slyšel, že mám udělat to a to...“ Nemusel jsem dotyčnému vůbec nic říkat, všechno už řekla jeho maminka a on sám. To je dar rady. Vy maminky, které máte tento dar, vyprošujte jej svým dětem. Umět radit svým dětem je dar Boží.

Draží přátelé, 16. žalm, který jsme slyšeli, nás vybízí, abychom se modlili těmito slovy: „Velebím Hospodina, že mi byl rádcem, k tomu mě i za noci vybízí mé nitro. Hospodina mám neustále na zřeteli, nezakolísám, když je mi po pravici“ (Žl 16,7n). Kéž Duch svatý stále vzbuzuje v našich srdcích tuto jistotu, a tak nás naplňuje svou útěchou a svým pokojem. Bez ustání prosme o dar rady.

zdroj: Dary Ducha, Papež František – Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří, 2016

.... ALE BOH

V únoru proběhlo na Slovensku setkání slovenských a českých žen všech věkových kategorií, unavených i nadšených, zlomených i silných, hledajících i nalezených. Toto setkání s názvem „Nespůtaná“ neslo podtitul: „..., ale Boh“. Jeho cílem bylo navzájem se inspirovat a povzbuzovat přednáškami, svědectvími, společnými diskusemi či rozhovory – a v neposlední řadě být spojené v modlitbě k oslavě našeho Boha. Úžasné bylo vytvoření bezpečného prostoru, v němž je možné dotknout se otevřeně i citlivých témat, jimž se často jako věřící vyhýbáme nebo si nepřipouštíme fakt, že se mohou týkat i mnohých z nás.

Z úst jedné řečnice zaznělo silné svědectví o „procházení údolím“. O období, kdy člověk dlouho kráčí v mlze, a přestože ví, že kdesi za mraky nádherně hřeje sluníčko, vnímá více bláto, kterým se brodí, než naději, jistotu a pravdu – že hřejivé sluneční paprsky opět dopadnou na jeho unavenou tvář. I když mnohdy víme, že jsou tato údolí v našem životě právě těmi nejdůležitějšími a že je Pán dopouští z nějakého důvodu, někdy se bráníme. Možná nás jimi chce připravit na to, abychom jednou na věčnosti unesli v plné síle žár Jeho nekonečné Lásky...

Před nedávnem zazněla při jedné nedělní postní homilii v našem kostele úžasné pravdivá věta, kterou je třeba si často opakovat: „Nejsme dokonalí, ale milovaní!“ I setkání na Slovensku směřovalo účastnice k pochopení toho, že Bůh se nachází vždy uprostřed všeho, co žijeme, a to i v situacích, kdy ztrácíme výhled a kdy okolnosti nejsou zrovna ideální. Vždy má ale poslední slovo. Každá (každý) z nás si může svoje životní okolnosti dosadit místo teček přímo do podtitulu: „..., ale Bůh“. Možná se některá ze čtenářek pozná i v následujících výrociích, kterým snad i někdy dřív uvěřila. Kéž je nám povzbuzením Boží odpověď z Písma, kéž je oním „posledním slovem“ (převzato z vystavených otočných dlaždic na setkání):

☞ Jsem vnitřně rozbitá.

... ale Bůh ze mě činí nové stvoření. To staré pominulo, hle, je tu nové.
(2 Kor 5,17)

☞ Jsem omyl.

... ale Bůh mi šeptá: „Jsi drahá, vzácná v mých očích, zamiloval jsem si tě.“
(Iz 43,4)

☞ Jsem pro Boha zklamáním.

... ale Bůh mě nepřikrývá hanbou, ale milosrdenstvím. (Žl 103,4)

☞ Nejsem dost pěkná.

... ale Bůh mě stvořil na svůj obraz a všechno, co vyšlo z Jeho rukou, nese krásu. (Gen 1,27)

☞ Jsem úplně neschopná.

... ale Bůh ve slabosti dokonale zjevuje svoji sílu. (2 Kor 12,9)

☞ Jsem neviditelná.

... ale Bůh mě vidí. (Gen 16,13)

☞ Nikdo mě nepřijme takovou, jaká jsem.

... ale Bůh mě zkoumá a ví o mně všechno, a přece nade mnou zajásá od radosti. (Žl 139,1-2, Sof 3,17)

☞ Můj život nemá hodnotu.

... ale Bůh mě volá jménem a šeptá mi: „Ty jsi moje.“ (Iz 43,1, Jer 1,5)

☞ Vše jsem pokazila.

... ale Bůh mi říká: neuvažuj o věcech předešlých. Já už činím cosi nové, podívej se! (Iz 43,19)

☞ Už je to ztracené.

... ale Bůh vytvoří cestu přes moře a chodník přes dravé vody. (Iz 43,16)

☞ Jsem bezmocná.

... ale Bůh dává sílu zemdlenému a bezmocnému dostatek odvahy.
(Iz 40,29)

☞ Bůh na mě zapomněl.

... ale Bůh mě nosí zapsanou na svých dlaních. (Iz 49,16)

☞ Nemám na to.

... ale Bůh mi říká: „Neboj se, protože já jsem s tebou.“ (Iz 41,10)

☞ Jsem na všechno sama.

... ale Bůh jde se mnou, On mě nenechá klesnout a neopustí mě. (Dt 31,6)

☞ V ničem nemám jistotu ani stabilitu.

... ale Bůh je moje opora. On je stále stejný včera, dnes i navěky.
(Heb 13,8, Žl 18,3)

☞ Ovládá mě strach a úzkost.

... ale Bůh pokoje je se mnou, uchrání moje srdce a moji mysl v Kristu Ježíši.
(Fil 4,7,9) *DT*

OBLASTNÍ CHARITA ŽDĀR NAD SÁZAVOU: JSME TU PRO TY, KTERĚ NÁS POTŘEBUJÍ

V kterých situacích Vám pomůžeme?

Péče o blízké

Pokud se o někoho nemůžete postarat sami, nabízíme širokou škálu služeb, které pomáhají zvládnout každodenní péči o vaše blízké – zahrnujeme odbornou zdravotní péči, pomoc s hygienou, stravou, doprovody i podporu pro rodiny, které se starají o nemocné či seniory.

Podpora umírajících a jejich rodin

Naši lékaři, zdravotní sestry, sociální pracovnice, psycholog a duchovní pomáhají těžce nemocným prožít poslední dny důstojně – doma, v kruhu svých blízkých. Pozůstalým poskytujeme podporu, aby na tuto náročnou životní etapu nezůstali sami.

Péče o osoby s postižením

Pomáháme lidem s postižením rozvíjet jejich schopnosti a žít co nejvíce samostatně. Podporujeme jejich zapojení do běžného života a vztahy s okolím – a to jak v domácím prostředí, tak ve specializovaných centrech denní péče.

Podpora dětí a mládeže

Děti a dospívající potřebují bezpečné prostředí, kde mohou být sami sebou, rozvíjet své schopnosti a učit se zvládat různé životní situace. Nabízíme jim prostor pro navazování přátelství, smysluplné trávení volného času i podporu při řešení osobních problémů. Pomáháme také s doučováním a rozvojem dovedností potřebných pro samostatný a spokojený život v reálném světě.

Pomoc rodinám v tíživé situaci

Rodiny se často dostávají do složitých situací, kdy potřebují vedení, povzbuzení nebo jen někoho, kdo naslouchá. Pomáháme s hledáním práce, řešením bydlení, dluhů, financí i výchovných obtíží. Společně hledáme cestu, jak se z problémů postupně dostat.

Volnočasové aktivity pro všechny

Podporujeme smysluplné trávení volného času pro všechny generace. Nabízíme prostor pro setkávání, vzdělávání, sdílení zkušeností i pro zapojení do dobrovolnické pomoci. Každý člověk si může vybrat, kolik času

Zasad'te pomoc
vypěstujte úsměv

Věříme, že společně můžeme
vytvářet lepší svět pro všechny.

 Oblastní charita
Žďár nad Sázavou

chce věnovat druhým – a přitom obohatit i svůj vlastní život. Provozujeme dobrovolnické centrum Kambala. V případě zájmu o dobrovolnictví navštivte naše webové stránky a pomáhejte s námi.

Veronika Dobrovolná, Oblastní charita Žďár nad Sázavou

FOTOSTŘÍPKY

1) Společenský večer – vystupující mládež (31. 1. 2026),
foto: B. Macková
2) „Farmářský karneval“ (15. 3. 2026),
foto: P. Peňáz

- 3) Ekumenická křížová cesta (15. 3. 2026),**
foto: P. Kvíčala
- 4) Křížová cesta dětí (22. 3. 2026),**
foto: M. Stupková
- 5) Ruční vyrábění paškálků (22. 3. 2026),**
foto: M. Stupková

MISIJNÍ VÝSTAVA LEGA JE ZPĚT!

Naše farnost opět po nějaké době pořádá výstavu modelů lega, jejíž výtěžek tradičně přispěje na papežská misijní díla. Výstava má jednoduché motto: „I jedna kostka může pohnout světem“, protože věříme, že i pár kostiček lega může pomoci.

Chtěli jsme dát této výstavě větší prostor, a proto se uskuteční v prostorách novoměstské Orlovny v sobotu 18. dubna od 13 do 18 hodin a v neděli 19. dubna od 9 do 18 hodin. Pro rodiny s dětmi bude k dispozici i dětský koutek v patře. Vstupné je na této výstavě dobrovolné a výtěžek bude odeslán na Papežská misijní díla.

Letošní výstava nabízí možnost se zapojit nejen návštěvou, ale i zapůjčením vlastních modelů. Vaše zapojení bude mít dvojnásobný smysl: podělíte se o svou radost z tvoření a pomůžete nám vytvořit bohatou výstavu, která přiláká pomoc pro misie.

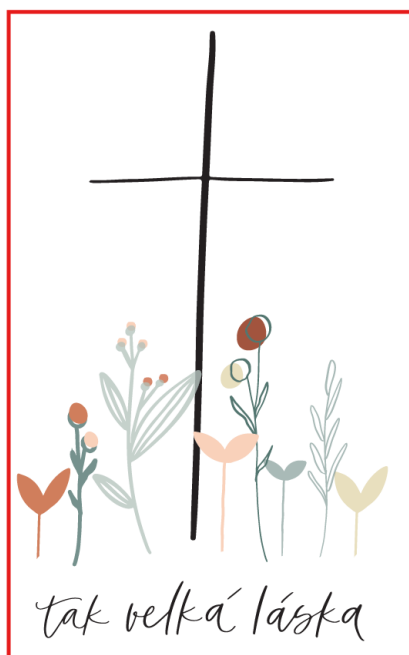
Chcete vystavit svůj model? Ozvěte se nám prosím nejpozději do 10. dubna na

- registračním formuláři
<https://forms.gle/TsxKAa71wV3cevBY9>
- či na e-mail vit.nemecky@gmail.com
- nebo telefon **739 60 22 77**

Věříme, že i malý příspěvek – ať už v podobě vystaveného modelu nebo dobrovolného vstupného – může mít obrovský dopad na životy lidí v nouzi. Těšíme se na všechny stavitele i návštěvníky!

Za kolektiv pořadatelů Vít Německý

O MODLITBĚ

Modlitbu lze přirovnat k oknu s výhledem na tajemství, které osvěcuje nejprve jen několik kroků, které máme před sebou, záhy ale prostoupí vše, co žijeme. Tímto tajemstvím je Tvář, která nevzbuzuje neklid či úzkost. Poznání Krista – jeho Tváře, jeho Srdce – nás upevňuje v důvěře, že tam, kam oči a zrak naší mysli nedohlédnou, není nicota, nýbrž nekonečná milost: někdo nás tam očekává. Křesťanská modlitba tak vštěpuje lidskému srdci nepřemožitelnou naději: ať už na své pouti prožijeme cokoli, Boží láska vše může proměnit v dobro.

Papež František

SVATÝ TÝDEN 2026

30. 3. – 1. 4.	Zpovídání před velikonočními svátky od 15.30 do 18.00		
2. dubna	Zelený čtvrtek – mše svatá v 18.00		
3. dubna	Velký pátek	křížová cesta v Radňovicích ve 13.00	
		obřady Velkého pátku v 15.00	
4. dubna	Bílá sobota	adorace u Božího hrobu	8.00 – 12.00
			16.00 – 19.00
		Velikonoční vigilie se křtem ve 20.00	
5. dubna	Boží hod velikonoční – mše svaté v 7.30, 9.00 a 10.30		
6. dubna	Velikonoční pondělí – mše svatá v 8.00		

ŽDÁRSKÉ PAŠIJE 2026

V letošním roce plánují žďárské farnosti opět uvést pašijovou hru s názvem „Co se stalo s Ježíšem?“, a to **v úterý 31. března ve 20.00 hodin** – v dětském areálu na sídlišti Libušín ve Žďáře nad Sázavou. Více na www.zdarskepasije.cz.

DĚKOVNÁ ADORACE S MODLITBOU ZA UZDRAVENÍ VE SLAVKOVICÍCH

Proběhne tentokrát **výjimečně** v sobotu **11. dubna v 19.00** (v předvečer Svátku Božího milosrdenství). Jinak pravidelně během celého roku každou první sobotu v měsíci v 19.00.

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ VE SLAVKOVICÍCH

Neděle 12. dubna 2026. Program:

10.30 – mše svatá s novokněžským požehnáním (slouží P. František Zloch)

15.00 – mše svatá (slouží **Mons. Mieczyslaw Mokrzycki**, diecézní biskup Lvova, Ukrajina)

19.00 – mše svatá za zemřelé členy „Knihy milosrdenství“ (slouží o. Mariusz Leszko, SAC)

SLAVNOST PRVNÍHO SVATÉHO PŘIJÍMÁNÍ

31. května 2026, mše svatá v 10.30.

SPRÁVNÉ ŘEŠENÍ KVÍZU (ze str. 15): 1a, 2c, 3b, 4a, 5a, 6b, 7c, 8b, 9b, 10c

Své příspěvky, náměty, přání či připomínky k obsahu Kunhuty posílejte, prosím, na mailovou adresu casopis.kunhuta@gmail.com. Děkujeme. Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolický farní úřad Nové Město na Moravě. Další číslo vyjde v květnu 2026, uzávěrka 15. 5. 2026. Redakce: Mgr. Dagmar Trödlerová, Ing. Matěj Trödler, Bc. Veronika Trödlerová. Schválil: Mgr. Miroslav Kulifaj.